

ИСТИНСКИ МУЗИКАЛЕН ПРАЗНИК

Мартенският музикален фестивал между многото си положителни качества и достойнства има и тази, че дава възможност изпълнителските колективи да се съревновават помежду си неофициално, а публиката да ги съразява. Трудно и много отговорно беше на Русенската филхармония да се яви на същия концертен подиум, на който само преди два дни Дрезденската филхармония изяви своите високи професионални качества. Веднага трябва да добавя, без да изпадам в местен патриотизъм, че русенските симфонии изпълниха достойно и с чест отговорната си задача. Те доказаха, че могат да бъдат сравнявани и с първопоселени европейски състави. Програмата бе много интересна и същевременно трудна. Знаем как пишат и Шостакович, и Хачатурян, и нашият П. Владигеров. Всеки солист от духовата група трябва да бъде идеално подготвен инструменталист, за да се справи с щима си. Да не говорим за шрайха! Но да започнем по реда, предложен ни от програмата.

За първи път в Русе прозвуча новото българско произведение—

Шест симфонични новелети на П. Владигеров, написани с много свежест, с много красота, с мелодичност и оркестрово майсторство. Произведението е плод на естествено и непринудено чувство, избликнало направо от темпераментното сърце на композитора. Диригентът Ал. Владигеров изпълни това произведение с много красота. Може би то щеше да прозвучи по-ефектно, ако темпото на „Перпетуум мобиле“ беше по-бързо.

Концертът за цигулка от Хачатурян намери в лицето на Жан Тер-Мергерян изпълнител от високо класа. За качествата на този млад цигулар ми се иска да говоря, изхождайки от интерпретацията на „Шакона“ от Бах, изпълнена на „бис“. Знаем колко трудно е това произведение и какви качества трябва да притежава инструменталистът, за да го изпълни. Мергерян е първокласен виолин-виртуоз, за него техниката не е проблем, тонът му е мек, благороден и пределно чист, а интерпретацията му — стилина и подчертано артистична. Концертът за цигулка от Хачатурян бе изпълнен (особено втората част) в съвършен вид. Публиката оцени това и възнагради с нескончаеми аплодисменти Тер-Мергерян. Голям дял за успеха на солиста има диригентът

Ал. Владигеров, който следеше много внимателно изпълнителя и същевременно умело подчертаваше участието на оркестъра. Оркестърът в този концерт има отговорна роля.

Симфония № 10 от Шостакович е произведение, наситено с много сложни субективно-психологични размисли. С постоянни неменящите се настроения — ту меланхолични, ту лирични, ту жизнерадостни — тази крупна симфония е костелив орех за всеки диригент. Владигеров детайлно е вникнал в партитурата на Шостакович. Може би само в третата част чрез трите теми трябваше да потърси по-голяма хомогенност и връзка на чувствата и настроенията. Затова пък диригентът успя чудесно да изгради последната част на симфонията — кулминация на произведението, в която радостта, жизнеутвърждаващото чувство заемат връх над безрадостното и мрачното. Изпълнението на тази творба е голям успех на Владигеров. Заслужено трябва да отбележа и постиженията на солистите от духовата група: П. Петров, А. Петров, Рупов, Русев, Кирков, Петков и да подчертая голямата роля на концертмайстора Ив. Петков в този концерт.

Ромео РАЙЧЕВ